

[Finansministeren.]

nogle og halvfjerdsindstyre toldkamre i provinsen går vi ned til 26 distriktstoldsteder, hvorved vi kan give de enkelte mere kvalificeret arbejde, tynde ud på todelinjen, om jeg så må sige, på toldbetjent-siden og komme mere ind i regnskabsmæssig kontrol og få nogle centre, der kan arbejde effektivt. I København går man fra 100 tjenestesteder ned til 11 tjenestesteder. Det, der sker her, er ikke, at man får 26 nye stillinger som distriktstoldchefer, men det er gamle toldforvalterstillinger, som bliver til distriktstoldchefstillinger i forbindelse med denne rationalisering. Det kunne være, at man kunne have sparet dem og så i stedet for have ansat en mængde nyt personale, men jeg tror, at selv hr. Ivar Nørgaard vil acceptere synspunktet, at en vis rationaliseringsgevinst skal også komme personalet til gode, og her er der tale om en betydelig rationaliseringsgevinst, som kommer os alle til gode ved, at der ikke udvides i den faste stab i anledning af merværdiafgiftens indførelse i fjor.

Hr. Ivar Nørgaard gjorde også en bemærkning om samarbejdet med skattevæsenet; jeg kan sige til ham, at der er indledt et sådant samarbejde med skattevæsenet, og det går ud på, at toldvæsenet, overalt hvor det kommer frem for at kontrollere med hensyn til merværdiafgiften, giver besked tilbage til skattemyndighederne om, hvorvidt regnskabet giver anledning til kritik, om det er mangelfuldt, om det er i orden. Derved henleder man altså, om jeg så må sige, skattevæsenets opmærksomhed på de forhold, som skattevæsenets teknikere og revisorer nøjere kan komme ud og undersøge og derfor ikke behøver at foretage den store stikprøvekontrol, som toldvæsenet i forvejen skal foretage.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg er i høj grad ked af, hvis disse rationaliseringsbestræbelser, som toldvæsenets personale selv har været med i, skal kritiseres ved denne lejlighed, og jeg vil samtidig gerne give en kompliment til min forgænger i embedet, der gik ind på dette forstandige rationaliseringsforlig med de organisationer, der er i toldvæsenet; det var jo kedeligt, eller rettere det var måske godt for disse organisationer, at det ikke blev hr. Ivar Nørgaard,

der som lønningsminister skulle ekspedere det videre.

Ivar Nørgaard: Jeg må sige, at jeg synes, det er rart med disse anerkendende ord til hr. Poul Møllers forgænger; det er jo så sjældent, man hører sådanne anerkendende ord fra finansministeren til hans forgænger. Men nu, da han selv har fået ansvaret, synes han at se lidt mere realistisk på det.

Jeg vil gerne med det samme sige, at der er ikke tale om, at jeg på nogen måde kritiserer det rationaliseringsarbejde, der er udført i toldetaten, ej heller at man giver de mennesker, der har deltaget i det, og dem, der er ansat i toldetaten, en del af rationaliseringsgevinsten. Jeg synes tværtimod, vi må glæde os over, at der åbenbart er enighed her i salen om dette princip, så det kan indføres også andre steder. Det, jeg har kritiseret — og det svarede finansministeren overhovedet ikke på — er, at man ved denne form for fastlåsen i bestemte stillinger i toldvæsenet i stedet for en placering i finansministeriet hindrer en mulig sammen-smeltning af det arbejde, som finansministeren altså også synes er rigtigt, nemlig en koordinering af kontrollen med indkomstskatterne og med moms. Vi ved jo ikke endnu — jeg ved ikke, om finansministeren ved det, men vi andre ved det ikke endnu — om de overvejelser, der er i gang vedrørende rationaliseringen i to adskilte oppebørselsvæsener, fører til, at man finder ud af, at man bør have ét; og derfor siger jeg, at så vil denne normering, vi gennemfører i dag, være til hinder for en rationel sammen-smeltning. Hvis vi havde fået en ny tjenestemandsløve, ville vi have haft ét stort ansættelsesområde, der hed finansministeriet og de under finansministeriet eksisterende institutioner, og så ville vi uden vanskelighed kunne arbejde videre med disse problemer og have sammensmeltet det, hvis det ansås for hensigtsmæssigt. Det var altså blot et eksempel på, at man nu skabte unødigt større stivhed i systemet, end hvis vi havde fået tjenestemandsløven. Det er jo det, der er det store problem: kunne vi have fået den reform allerede i foråret? Lønningsministeren synes stadig væk ikke rigtig at ville acceptere, at han og denne regering har ansvaret for, at vi ikke har fået den.